

Cabòria preelectoral

Quan me'l vaig trobar pel carrer, fa uns dies, em va dir: "Home, ara que estem en període electoral podries explicar aquell conte de política ficció." "Has de pensar –li vaig respondre– que quan surti publicat ja hauran passat les eleccions." "Amb més motiu, doncs; així ningú no pensarà que hi vols influir." Tenia raó. Li vaig fer cas i ara, si m'ho permeteu, us explicaré aquell diguem-ne conte.

Figura que hi ha un país –que es podria dir Konilòsia, però no se'n diu– que ha aconseguit la independència després de segles de colonització. Ha de començar a caminar sol, com aquell qui diu, de cap i de nou. Té un bon pòsit humà, però també molts vicis, uns de genuïns i d'altres contagiats dels opressors. Això vol dir que té molta feina per fer. La primera, sens dubte, organitzar-se democràticament, perquè no té pas exèrcit, ni en vol. I ha d'establir una manera democràtica de governar-se, millorant, si pot ser, el sistema polític que tenen els altres països independents del seu entorn. I els caps pensants, que d'això sí que en té i potser més que no sembla, han acordat uns punts bàsics, que són, esquemàticament, els que ara miraré de resumir.

Diuen que, partint dels pobles i dels barris, es formen uns agrupaments de veïns que escullen entre ells per majoria els delegats que els han de representar. Pel compte que els té, procuren que siguin els més aptes i els més honrats, naturalment. A totes les convocatòries hi haurà, segur, més d'una llista, però com que els agrupaments són temporals, no pas partits polítics estables, es poden fer i desfer a cada tongada i, per tant, hi ha menys perill de convertir la democràcia en "grupicràcia". Les llistes, és clar, són obertes i els ciutadans poden votar qui vulguin de la llista que sigui. Així és com es constitueix l'equivalent del que nosaltres en diem ajuntaments. Ja es pot comprendre que, igualment, cada poble elegeix els seus delegats a la comarca i cada barri els seus a la ciutat i així s'hi senten ben representats. Pel mateix procediment, els pobles i ciutats elegeixen el parlament i el govern del país.

Com és natural, la majoria de la gent no coneix directament els que opten a ser dirigents i per això,

com se sol fer arreu, aquests s'han de presentar per mitjà d'una campanya electoral. Però en el país de què parlem han capgirat del tot el concepte de campanya. D'entrada, s'han prohibit les precampanyes i s'ha suprimit tota la faramalla a l'americana i tots els xous de lluïment. I diu que hi ha un sol dia de campanya i tot un mes de reflexió. Els agrupaments que s'han inscrit per participar en les eleccions han de publicar un fulletó amb deu o dotze punts programàtics, tots de la mateixa extensió aproximadament, però dins uns límits. La portada ha de ser com un sumari, és a dir, els títols de capítols –els objectius generals–, destinat a la gent que té mandra de llegir. Això farà dubtar molt perquè, amb petites excepcions, tots els sumaris diuen si fa no fa el mateix. A les pàgines següents, doncs, que han de tenir una extensió igual per a tots els agrupaments, han d'explicar ben clar *com* aconseguiran aquests objectius, *quant* costarà aconseguir-los i *qui* ho pagarà. I comprometre-s'hi solemnement.

Aquest programa, l'han de poder llegir tots els electors almenys un mes abans de les eleccions. Els caps dels agrupaments poden presentar-lo, en persona o per delegació, al lloc públic on s'hagi acordat; totes les presentacions són retransmeses per ràdio i televisió en un sol dia, i repetides un cop per als que treballen de nit; i els votants, en un mes de reflexió, tenen prou temps per pensar-s'hi i per comentar-ho amb els amics i els experts, si és que es volen assessorar perquè no hi entenen prou. No cal dir que el text de cada grup també es pot trobar a la web respectiva.

El sistema és més complex, per descomptat, i té tot de reglaments que el despleguen. Jo no el sé pas tot ni tindria prou espai aquí per detallar el que he entès. Diuen, però, que qui hi surt perdent, amb aquest sistema, és el guanyador segur de quasi totes les eleccions reals: l'abstenció.

" Doncs mira –em va dir–, tant de bo que ho poguéssim comprovar."

Joan Ruiz i Calonja

LAMPISTERIA - ELECTRICITAT - AIGUA

CASALS

Exposició i venda de tota classe
d'aparells electrodomèstics

Neveres - Rentadores - Cuines
Objectes de regal - Llistes de boda

Telèfon 93 844 81 35 EL RIERAL

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA